

21.

"Seså. Klokka er blitt mye idag. Den er jo alt åtte. Jaja. Det er slikt man må regne med en sjelden gang."

Det er dagen derpå og Kjell sitter og slapper av med en kopp kaffe i tidsskriftrommet. Han har en time igjen av arbeidet, men har måttet ha en kaffekopp før han går løs på slutten,

"Det er godt å være alene av og til," tenker han. "Folk er trivelige her, men av og til må man puste ut fra alle sammen."

- Hei Kjell!

"Det var den meditasjonen," tenker Kjell.

- Hei Rut! Slå deg ned litt ilag med meg.

Rut var på vei til garderoben, men stopper og nøler.

- Tja....., eeh....., jeg vet ikke....., jeg tror jeg må dra.

Kjell slår hendene til siden og sier:

- Jaja. Som du vil.

"Det er det samme for meg," tenker han.

Men så ombestemmer Rut seg og går mot bordet:

- Vel, det kan være godt å sette seg ned litt.

"I gamle dager ville han ha "tvunget" meg til bordet," tenker hun.

- Du tar en kaffe? spør Kjell.

- Ja takk.

Kjell fyller oppi kruset hennes.

- Det er pussig, bemerker Kjell. Denne Arildtermosen blir aldri tom. Skal si han gjør jobben sin bra. Kanskje jeg burde gi ham lønnspålegg? smiler han.

Rut smiler forsiktig tilbake.

- Du ser sliten ut, Rut.

"Kanskje det er meg det er noe gølt med?" reflekterer Rut.

- Det er vel ikke så rart. Klokka er jo åtte, svarer hun.

Kjell ser på henne:

- Jeg synes du har sett sliten ut i det siste.

Pang! Setningen ga Rut et øyeblikk av skingrende tomhetsfølelse.

- Å? kommer det avbalansert fra henne.

Rut må bryte: Hun setter opp sitt sjarmerende smil mens hun ser Kjell vennlig inn i øynene:

- Jeg synes å merke at det går mye bedre hjemme, Kjell?

Det blir stille en stund. Kjell fingrer hele tiden med kruset mens han sitter der.

"Jeg lurer på hva hun vil," tenker han.

- Jo, kommer det forsiktig fra ham. Det går bedre.

Det slår Kjell at Rut er noe av årsaken til dette:

- Du hjalp meg, Rut. Du husker sikkert....., for cirka et år siden. Det var på vårparten, tror jeg. Du avslørte meg og ba meg velge.

Kjell tar en suppe av kaffekoppen og fortsetter:

- Jeg trengte den dytten. Da jeg kom hjem den kvelden merket jeg hvor glad jeg var i Ragnhild og barna. Og fra da av bestemte jeg meg for å virkelig velge dem.

Kjell smiler mot Rut:

- Og jeg skjønnte at det ville koste.....

- Du har vært flink til å gå hjem tidlig, Kjell.

Kjell lener seg tilbake og holder hendene bak hodet:

- Jeg skjønnte at det ville være prisen..... Skjønt etterhvert..... Eeh, forresten, det er vel riktigere å si at det var én av de tingene som hørte med til prisen.

Han bøyer seg framover igjen:

- Jeg sa det gikk bedre hjemme. Vi har fremdeles problemer, selvsagt. Vi går til veiledning. Det som har kostet har vel først og fremst vært at jeg har måttet ydmyke meg meg selv mer hjemme. Jeg har vært for stas og selvsikker i ekteskapet.

Han tar en pause. Så sier han:

- Det er tungt å ydmyke seg. Men det har også vist meg noe rikt ved livet.

- Noe rikt?

- .....Kall det kanskje kjærlighet.....

Pang! Et nytt skrik av tomhet inni Rut.

"Hva pokker er galt? Er jeg sjalu? Kanskje. Men det er noe annet som er galt her....." tenker Rut.

Rut smiler:

- Så kjekt at du ser rikdommen i å innse din begrensning, Kjell. Jeg merker konsekvensen av det hos oss også. De nye liker deg jo veldig godt. Vi andre ser at du har mer overskudd og livsglede....., og, ja, du er mer effektiv når du først er på jobb.

Kjell gjør seg litt sjenert:

- Jeg skryter kanskje, men det er jo godt å si ifre når det går godt også, for det jeg vil si er et jeg også føler det går så mye bedre nå. Bedre hjemme, økt overskudd og oppmerksomhet på jobben. Jeg føler jeg har mer å gi andre....., og dette er viktige faktorer for at jeg synes også at ledelsen går bra.

Kjell blir litt flau og ser ned:

- Sikkert dumt av meg å skryte slik, men jeg tør å si det til deg, Rut.

- Bevare meg vel. Jeg er sliten nå, så det er mulig jeg ikke utstråler så mye i det jeg sier; jeg mener ettertrykkelig at jeg gleder meg over at du opplever det slik.... Du har det jo bra, og du gjør det bra, og det er bra! Jeg gleder meg over slikt.

Det blir stille en stund. Rut kjemper med seg selv. Hun klarer ikke mer og det detter ut av henne:

- Jeg tror jeg er så rar for tiden..... Jeg skjønner ikke helt.....

"Hun ser jo riktig sorgfull ut..... Hva er galt?" undrer Kjell.

- Ingen kan si noe på humøret ditt og på din person og personlighet, Kjell....., men.....

Rut må:

- .....jeg synes på en merkelig måte at du er blitt så fjern i det siste.....

Pang! Nå var det andre veien. Men Kjell kommer seg straks over sjokket og skjønner at det må være Rut det er noe galt med. Han må le inni seg: "Hun må være sjalu," ten-

ker han.

Kjell prøver seg fram:

- Hva mener du?

Rut ser ned. Hun er dypt alvorlig. Hennes myndighet er borte:

- .....Jeg vet ikke..... Det er så motstridende.....

- Kanskje jeg er fjern fordi jeg er lykkelig?

- Hvordan da? undrer Rut.

- Det vet du, Rut, sier Kjell noe overlegent. Du sa at jeg måtte velge. Det gjorde jeg. Når jeg velger sier jeg ja til noe og nei til noe annet. Før prøvde jeg å sluke alt. Jeg var fornøyd med livet, men jeg undertrykte mye. Av og til dukket dette undertrykte opp og lagde et helvete i meg. Dette vet du jo.

Kjell har tenkt igjennom dette. Han vet hva han skal si, og han fortsetter:

- Å si ja til familien medførte at jeg måtte si nei til miljøet her. Det vil si å si nei til ubegrenset og ubetinget være med i miljøet. Jeg levde jo her, som du også sa.

Kjell føler han nå kommer inn på et vanskelig område:

- Rut....., jeg måtte si nei til å dele følelser med andre.....; med deg.....

- .....og med Ingrid.....kommer det forsiktig fra Rut. Kjell må smile. Han ser på Rut:

- Jeg liker deg, Rut, men jeg har måttet si nei.....

Rut liker ikke det sporet samtalen her dreid seg inn på. Hun prater oppgitt:

- Det er ikke meg det dreier seg om, Kjell. Kanskje du ikke tror meg, men jeg er ikke sjalu. Jeg er glad for at det går så bra med deg; hjemme og her.

Rut må understreke det hun sier og ser bestemt på ham:

- Og det mener jeg, Kjell.

Rut må reise seg. Hun er opprørt. Hun går bort mot vinduet og kikker ut. Hun tenker:

"Hva er galt? .....Jeg har aldri følt en tilstand så ....., så ekkel og merkelig....., så vanskelig som jeg opplever den nå. Det vil si, jeg har hatt det verre før, men dette er så rart....., det er så vanskelig å si hva "det hele dreier seg om"..... Kanskje jeg har villet eie ham? ..... Nei, det er ikke det. I hvert fall ikke bare det.

Andre har også sagt at Kjell ikke er den samme som før, at han på en merkelig måte er blitt så fjern. Samtidig sier disse at hen er grei som aldri før..... Og det samme sier jo jeg også..... Kanskje jeg krever for mye av ham?"

Rut er forundret. "Hva er dette? Hva er dette?" går det igjen og igjen inni henne.

- Kanskje det må være slik, kommer det fra henne.

- Være hva?

Rut snut seg mot Kjell:

- Vi har ikke hatt noen nære stunder på lenge, Kjell.

Jeg savner dem, men kanskje det må være slik.....

Kjell må le:

- Kjære Rut. Jeg har måttet velge. Før delte jeg meg ut hit og dit.

- Jo, du har rett..... Det er egentlig ikke det jeg tenker på.....

Rut må tenke seg om. Hun prøver igjen:

- Ektheten er borte, Kjell. Ektheten.....

Nå må Kjell virkelig le. Så kommer det fra ham:

- Så jeg var mer ekte før altså? Jeg var ekte før, jeg er ekte nå. Jeg er ekte på to forskjellige måter.

- Jamen, Kjell.....

Rut blir fortvilet. Hun gråter nærmest i stemmen:

- Du sier du er ydmyk.... Det er faktisk dette som er blitt borte hos deg. Du svarer alltid kontant og sikkert. ....Hva skal jeg si....., din ydmykhet her hos oss er på en måte blitt en teknikk....., uten liv.....

Stille.

Et minutt. To minutter.

Helt stille. Rut står der og lener seg mot vinduskarmen. Kjell sitter helt rolig og kikker mot ingensteds, selv om blikket hans går like over bordkanten. Kjell hadde lyst til å øyeblikkelig forsvare seg og si at "jeg måtte, Rut, for å redde meg," men så oppdaget han at det ville være et kontant svar, og det var det Rut kritiserte ham for. Ikke ville han ydmyke seg heller, for da var det tilbake til gamle dager med Rut som den følelsessterke personen. Både å ydmyke seg og å være kontant ville føre til at Rut fikk rett, - at hun fikk taket på ham. Men Kjells forsøk på å unngå nederlaget hadde ført til et enda større nederlag for ham: Nå hadde han

låst seg fast, blitt totalt fanget, noe som viste at Rut virkelig hadde fått taket på ham. ....Egentlig tenker han ikke i det hele tatt nå. Han bare sitter der, - tom.

Rut er forbauset over det hun sa og over Kjells reaksjon "Hva betyr dette?" undrer hun. "Hva pokker betyr dette???"

Rut prøver seg. Hun snakker forsiktig:

- Kjell....., jeg vet ikke hva du tenker på nå.....

Hun håper et Kjell skal snakke. Men han sitter der urørlig. Rut blir direkte:

- Hvorfor sier du ingenting, Kjell?

Det kommer lavmælt fra Kjell:

- .....Jeg har aldri vært så ensom som nå for tiden,

Rut.....

Rut blir sjokkert:

- Hva?

Hun tar seg inn igjen og blir roligere:

- Hva er det du sier?

"Hva i all verden var det jeg sa?" tenker Kjell. "Pokker! Nå er jeg tilbake til gamle dager igjen, den gang jeg grunnet på slike ting. Det er Rut som graver det fram. Hun provoserer og henter fram ting jeg er ferdig med. Jeg er ferdig med dette nå. Hun graver og ødelegger. Jeg er da ikke ensom. Jeg har Ragnhild og barna. Folk liker meg her. Det det dreier seg om er at jeg må innse min begrensning. Rut stiller spørsmål på en slik måte at jeg tror jeg er ensom som aldri før."

- Du graver fortiden opp, Rut. Jeg sa det jeg sa fordi du kjørte meg inn i.....en slags.....eeh..."fortidens felle".....

Kjell blir bestemt og ser på Rut:

- Jeg hadde det bra før, men slik jeg levde kunne det ikke vare. OK? Nå trives jeg bedre på jobben, har mer overskudd, trives ilag med de ansatte, er glad i Ragnhild, føler bedre kontroll over styringen her. I det hele tatt. Jeg har det bra som aldri før!

Rut er målløs.

- Jeg må gå, Rut.

Kjell reiser seg og sier vennlig til Rut:

- Vær så snill, Rut, Respekter meg slik jeg er nå. Ikke grav slik. Jeg er bare et menneske. La meg holde og

bygge på det jeg har nå, for jeg trenger det og det gir meg noe..... Nå , Rut, nå.....

Kjell går. Rut står igjen. Hun kaster et blikk på maleriet. Så går hun inn i garderoben og setter seg ned på benken foran garderobeskapene. Spørsmålene presser seg på:

"Hva er dette? Er det meg? Er det Kjell? Er det ingen av delene? .....Hendelsen like før var at han sa at han følte at han hadde blitt mer ydmyk i det siste. Men jeg sa at hans ydmykhet på en måte var blitt borte, han var blitt så kontant og sikker. ....Ydmykheten var kontant.....

Motsetningene dukker opp og opp igjen:

"Jeg har aldri vært så ensom som nå for tiden".....

"Jeg har det bra som aldri før"..... "Jeg har aldri vært så ensom som nå for tiden"..... "Jeg har det bra som aldri før"....."

"Hva er dette???"

22.

- Vi er sannelig blitt hardt rammet av omgangssyken som går nå.

Tove vasker hendene sine særst godt. "Kanskje det er såpefabrikantene som står bak virusen. De tjener iallfall penger på meg," vitser hun inni seg.

Rut er nettopp ferdig med sitt, kommer ut av toalett-båsen og går bort til vasken ved siden av Toves.

- Det er jo bare meg og Tor igjen i avdelingen vår, fortsetter Tove.

Rut må smile:

- Ja, mister vi dere også nå, så går vi konk. Til syvende og sist dreier jo en bedrifts overlevelsessevne om at det er styring over økonomien.

- Haha! Da går vi konk i såfall. Tor har følt seg uvel i hele dag og blir nok borte i morgen.

- Men du er klar?

- Forbausende klar. Jeg burde vel si at det skyldes godt kosthold, trim, hvile eller frisk luft. Men jeg er ikke bevisst på noen av de forholdene.

- Kanskje nettopp derfor, svarer Rut.

"Rut har et herlig smil," slår det Tove. "Av og til vel og merke. Noen ganger er det jo et fasadesmil, men nå var det godt og ekte."

Vi er kommet til slutten av mars. Omgangssyken knekker altså den ene etter den andre for tiden, utenom disse to friske damene.

- Nå, Tove. Hvordan har du det for tiden?

Tove tørker hendene sine idet hun svarer:

- Jo, takk. Jeg har det bra, smiler hun. Det slår meg av og til hvor mye bedre vi har det her hos oss enn andre

steder. I forrige uke for eksempel, så hadde jeg besøk av ei som jobba i Norske Shell. Hun måtte regelrett tømme seg for meg når det gjaldt frustrasjoner på jobben: Vrang sjef, totalt fjerne EDB-folk, gjesteamerikanere som bare tenker sex, resepsjonsdame som konstant klagde på henne og så videre, og så videre.

Rut må le:

- Du verden, du verden. Fyrstikkjentenes arbeidsforhold kommer helt i skyggen i forhold til dette.

"Rut er herlig," tenker Tove:

- Jeg har lyst til å rose deg oppi det hele her, jeg, Rut. Jeg synes du leder personalarbeidet suverent!

Rut blir rørt. De ansatte yet nok om Ruts styrke, men det er ikke så ofte hun hører det av dem.

- Takk skal du ha, Tove. Det var kjekt å høre.

Begge er ferdige med å tørke hendene. De står foran vaskene og Tove er i pratenumør. Tor skulle ha sett henne. Han sitter på kontoret og drukner i telefoner akkurat nå.

- Vi er sannelig i en vekstfase for tiden, fortsetter Tove. Våre tjenester og produkter går unna.

- Javisst. Det går veldig bra, svarer Rut.

Tove grunner på hva hun sa. Hun blir noe sørgmodig:

- Det går bra, Rut. Men av og til synes jeg det går for bra.....

Rut undrer seg:

- Hva mener du?

Tove setter seg ned på krakken ved vasken. Rut setter seg på den andre, som er like ved.

- Det gjelder Ingrid..... Hun har jo vært her i to uker nå....., - drar idag.

Tove ser ned:

- Det er så trist at hun har hatt så mye å gjøre, at hun ikke har hatt tid til å ta en stund ilag med meg..... Vi hadde så mange fine stunder før.....

Tove smiler skjevt, på den oppgitte måten:

- Det jeg mente var at Ingrid gjør det så bra nå at hun ikke har tid til meg, og det synes jeg er trist.

Rut ser at det går virkelig inn på Tove. "Ingrid er blitt temmelig blærete, ja. Kanskje hun ikke tåler suksessen," tenker hun. Et inntrykk fra i går dukker opp i Rut;

liksom et fotografi av en hendelse. Hun ser for seg Ingrid's strålende ansikt og Kjells velfornøyde smil da hun observerte dem på kontoret til Kjell igår.

Tove ser på Rut:

- Vi hadde det så fint mange ganger. Moret oss, hygget oss, slo vitser, åpen tone, trøstet hverandre, backet opp hverandre, vi holdt god brevkontakt. Og så nå....., totalt slutt.....

Tove ser bort mot garderobeskapet:

- Jaja, det er vel vanskelig for henne å holde på alle kontaktene. Slik er det nå engang. Vi **kan ikke få med oss alt.**

Rut griper ordet, noe nølende i tonen:

- Tror du noe av årsaken kan ligge i at du pratet til Ingrid om det der med Kjell den gangen. Det er vel et år siden nå, men..... I så fall er jeg lei meg for at jeg ba deg om det.

Tove grunner på det Rut sa og sier:

- Det er vanskelig å si, Rut. Jeg vet ikke. Men jeg tror ikke det skyldes det. Vi hadde det fint i tiden etterpå, og i brevene var **stemningen god.....** Jeg tror faktisk hun var enig i det jeg sa, etterpå vel og merke. Jeg tror ikke det er noe mellom henne og Kjell nå. Jeg tror de er bare gode venner. Og Kjell har jo, så vidt jeg hører, fått rennesanse i ekteskapet, og det er bra.

Det blir en kort pause før Tove fortsetter:

- Stakkars Kjell i den tiden....., han hadde det sikkert ikke lett.....

- Men nu går alt så meget bedre med ham, smiler Rut. Hun blir brått nøktern og spør:

- I det hele tatt, Tove. Hva synes du om sjefen vår for tiden? .....Mellom oss.....

- Hva jeg synes om Kjell?

Tove stusser litt over spørsmålet, men kaster seg inn i en vurdering:

- Tja....., jo....., jeg synes jo han gjør en fantastisk jobb til å være leder.

Rut merker seg hva hun sa og spør interessert tilbake:

- Til å være leder? Eeh, hva mener du?

- Jooo, det er vel klart. Kjell er annerledes enn den

vanlige ledertypen. Kjell er folkelig og trivelig og han stoler på oss. Han blander seg ikke opp i det vi gjør. Men samtidig som Kjell er....eeh....mer menneskelig enn andre ledere, så må man ikke glemme at han er en leder, som må tenke på resultatet.

Tove føler hun ikke får poenget godt nok fram. Hun prøver med en konklusjon:

- Altså, Kjell takler det å være menneske og det å tenke på resultatet veldig bra, men samtidig må han jo tenke på resultatet.

Tove rister på hodet:

- Huff, nei, dette får jeg ikke til å si.

Tove må le av seg selv. Rut synes det er interessant og er nysgjerrig:

- Altså, Kjell er en fin kar til å være leder?

Tove tenker, rynker på pannen:

- Ja....., jo..... Altså,.....

Hun forsøker å samle seg og ser på Rut:

- Kjell er en veldig grei kar. Men vi må ikke glemme at han er en leder..... Huff, nei, det var jo det samme som jeg sa i sted.

Tove må le igjen.

- Dette blir bare tåpelig, Rut. Glem hele greia. Kjell er en fin kar! Basta bom!

Rut smiler. "Men samtidig må vi altså huske at han er leder?" sitter det i henne.

Rut reiser seg og går bort mot garderobeskapet. Hun grubler. Så sier hun:

- Hvordan synes du Kjell er nå da, i forhold til før?

Tove stusser over spørsmålet. "Jeg lurer på hvorfor hun spør slik," undrer hun.

- Du spør vel fordi du har merket en forskjell.....?

Rut blir usikker. Hun er redd for at Tove tror at hun vil sladre videre til Kjell. De ansatte vet jo at forholdet mellom henne og Kjell alltid har vært nært. Hun føler hun må skape tillit mellom henne og Tove:

- Joo....., jeg gjør vel det. Men samtidig er jeg ikke helt sikker på om jeg gjør det. Det er derfor jeg spør.

Hun ser på Tove:

- Det er mellom oss, Tove. Jeg synes det kan være greit

å prate om det; høre om du har merket noe.....

Tove må smile. Hun elsker å ta stilling til andre personer, så hun kaster seg i det:

- Jeg må tenke meg om.

Hun roter litt i håret sitt mens hun tenker. Hun prøver seg:

- Jeg så jo i sted at jeg synes at han er en fin leder. Og det synes jeg han er nå som før.

Tove kommer på noe:

- Eeh, jeg husker jeg skrev noe til Ingrid en gang, noe om at Kjell er den samme trivelige, men at han nå var her mindre på jobb enn før, fordi han tenkte mer på familien. Jeg synes at det var fint, men samtidig litt trist, for det var så koselig at han var her de gangene vi jobba overtid... .... Det var liksom så kjekt å prate med ham en del av disse kveldene. Det er altså blitt borte, men bevare meg vel, Kjell kjørte seg jo i senk.

Rut føler ikke hun får noe svar på det hun søker etter, men synes det er greit å høre på. "Jeg tør ikke å fortelle Tove at jeg synes å merke en forskjell på Kjell. Det må ikke spre seg at jeg synes Kjell har mistet noe av sin ekthet. De ansatte synes jo at Kjell virkelig er ekte, og det mener jo pokker meg jeg også. Det er det som er det frustrerende. ....Kanskje Tove allikevel har svart på noe av dette?..... Hva ligger det i setningen hennes: "...samtidig må vi huske på at han er leder"?"

Rut bryter tenkningen og sier:

- Jaja, jeg bare lurte litt på det. Det er greit å høre, som personalsjef, hva de ansatte mener om sjefen sin.

- Men snakker vi om før og nå, forteller Tove videre, så er det jo først og fremst Ingrid jeg har merket en forskjell på når det gjelder dette. Men det skyldes vel at hun har flyttet fra oss..... Jaja, jeg vet ikke hva det skyldes, jeg vet bare at vennskapet vårt fikk en knekk disse to ukene, ved at hun aldri tok kontakt med meg.

Tove vender seg mot Rut:

- Det var godt å nevne det for noen, Rut. Takk skal du ha.

Rut smiler vennlig tilbake:

- Det er kjekt å prate med deg, Tove.

Tove reiser seg:

- **Jeg får vel gå tilbake til Tor.**

Hun merker en tydelig vrøngvilje mot å gå tilbake. Det var liksom så trygt og godt her i garderoben sammen med Rut. Begge går på vei ut. Tove gir Rut et kameratslig klaps på skulderen og sier lettermildt:

- Av og til er det hardt å gå tilbake til arbeidet, Rut. Rut er helt enig:

- Ja, det skal være sikkert. Men det er vel derfor det heter arbeid.

- **Hadde det ikke vært for at vi hadde det så bra her, så hadde det vært et helvete.**

- Ja, det kan du si, svarer Rut.

Rut stusser plutselig over det Tove sa. "Det er gjerne gjennom spontane påstander interessante ting dukker opp," slår det henne.

De kommer ut i tidsskriftrommet.

- **Jeg må bare finne en artikkel der borte først før jeg vender tilbake,** sier Rut.

- Javel. Takk for praten!

- Like så!

Rut går ikke bort til tidsskriftene, men til vinduet.

"Hadde det ikke vært for at vi hadde det så bra her, så hadde det vært et helvete"???? Hva i all verden mente hun med det?"

23.

Kom, mai, du skjønne, milde.....

Det er mai igjen. Hurra! Våren er her med alt sitt liv.

"Skal si dette er en bra maskin. Kopiene er bedre enn originalene!"

Det er Arne som står i tidsskriftrommet og kopierer.

"Det var godt det ikke var noen her nå," tenker han videre. "De må jo av og til tro at jeg bor ved denne maskinen, så ofte som jeg er her. ....Men det er rart med det, det er liksom så greit å ha en kopi av alt, så kan jeg putte originalene godt bort og virkelig boltre meg i kopiene. Tenk på alle interessante artikler om materialadministrasjon, EDB ved innkjøp, automatiseringsmuligheter og så videre, som bør tas vare på. Men jeg kan jo ikke rive ut artiklene, jeg kan heller ikke spare på alle bladene, for det ville bli en bunke som så. Nei, jeg må ta kopi av dem og lagre dem i en systemisert mappe."

Arne er ferdig. Det var to fire sider artikler i bladet "Innkjøperen" han ville forevige. Han gløtter opp mot maleriet. "At det der maleriet så absolutt skulle plasseres akkurat der," tenker han. "Jeg kan jo ikke unngå å se på det når jeg står her og kopierer. Jeg tror at det kunstverket der er noe av det tåpeligste jeg har sett. Hvorfor ikke ha et nydelig landskapsmaleri fra Vestlandet i stedet?"

Arne går bort til tidsskrifthyllene og legger fra seg "Innkjøperen" der. "Ja, her pleier altså gjengen sitte å skrevle. Jaja, det er kjekt at de har det kjekt. Vi trives nå på forskjellig vis."

Plutselig får Arne en vill idé: "Kanskje jeg for en

gængs skyld skal sette meg ved dette bordet. Skjønt, jeg har jo gjort det noen ganger før, men nå tror jeg sannelig jeg vil unne meg en ti minutters kaffepause.

Arne setter seg ned, tar fram et isoporkrus og fyller oppi kaffe. "Det skal jo bli spennende å se om det er noen som passerer, og kanskje setter seg ned."

Et minutt senere kommer Dag inn. Han kikker straks til venstre og oppdager at Arne sitter der. Han viser en smule forbauselse, men sier friskt:

- Hei Arne!

- Hei du!

Dag går rett inn i garderoben, for å gjøre sitt ærend et visst sted. "Det var da pussig å se Arne sitte der med en kopp kaffe. Sannelig et sjeldent syn," tenker han.

To minutter senere kommer Kjell inn. Han kommer for å kopiere:

- Hei, Arne!

- Ja, hei!

Kjell legger originalen i maskinen:

- Så du tar deg en liten oppkvikker?

- Selv trauste innkjøpsfyrrer trenger det, vet du.

Arne tar en suppe av kaffen og slår an sin trivelige tone:

- Det er lange biten for deg å gå når du skal hit for å kopiere.

"Har jeg hørt den før?" tenker Kjell.

- Vi skulle ha byttet kontor du og jeg, svarer Kjell med et lurt smil. Men, men, må får de snart en ny maskin hos Rut. Det skrapet som er der nå lønner det seg ikke å reparere mer.

- Den vi har her er visseligen solid. Jeg har nesten ikke hatt trøbbel med den, bemerker Arne. Dere kjøper vel samme merket. da?

"Kan han ikke prate om annet enn kopimaskiner," undrer Kjell. Han legger siste originalen inn i maskinen:

- Nei, vi prøver oss på en ny en; Romeo Urcanel. Den skal være ganske bra.

- Jasså, svarer Arne forbauset. Så dere prøver dere på den.

Arne ler godt:

- Vi får håpe vi ikke er like uheldige som der en venn av meg jobber. De kjøpte Romeoen og første dagen streika

den.

Dag kommer ut av toalettet. Han går rett ut og klapper Kjell på skulderen idet han passerer ham.

Kjell skvetter litt til:

- Å, hei, Dag!

Kjell er ferdig og går ut:

- Fortsett god dag, Arne, smiler han.

- Morn, morn!

Like etter kommer Tove inn. Hun blir også noe overrasket over å se Arne der:

- Å, go'morn!

- Go'dagen! svarer Arne blidt.

Tove forsvinner rett inn i garderoben. Hun tenker ikke mer på at det var Arne som satt der. Det er da andre ting som opptar en.

"Goddag og farvel," tenker Arne. "Jaja, det er vel på tide å reise seg og komme seg tilbake til jobb. ....Det var da greit nok å sitte her å slappe av litt."

Men før han får reist seg kommer Ingrid inn:

- Hei, Arne! stråler det ut av henne.

Arne blir overrasket:

- Nei, men er det ikke vår kjære Tysklandsferer som dukker opp. Jaja, men, sann.

- Jeg tar en kopp med deg, jeg, Arne.

- Ja, gjør det du. Gjør det.

Ingrid setter seg ned og rister litt på termosen.

- Hm! Her var tomt. Er det noe i den andre termosen?

- Den andre? undrer Arne. "Jeg ser da vitterligen bare en her," tenker han.

- Den pleier å stå inni hjørnet der borte.

Ingrid skuer i retning hjørnet bak Arne. Arne følger Ingrids øyne og oppdager termosen som står der:

- Jamen meg står det ikke en der!

"I all verden, visste han ikke at det pleide å stå en der?" undrer Ingrid.

Arne tar den opp.

- Ja, her var det fullt oppi, smiler han.

Han sjenker oppi til Ingrid og sier:

- Du har vært her en del i det siste.

Ingrid tar en suppe av kaffen.

- Mmmm! Den var god. Joda, men nå skulle jo stillingen være et samarbeidsprosjekt mellom Tyskland og her, så det er vel ikke så rart.

Arne holder et godt tæk i kruset når han snakker:

- Jaja, flyselskapene gråter vel ikke over din reiselyst, tenker jeg. Kjører du....., eeh, flyr du, selvsagt....

Arne må le:

- Nei, man kan jo ikke kjøre i luften. Altså, flyr du med et spesielt selskap, eller.....?

Ingrid må tenke seg om:

- Hmm, ...nei, jeg tror jeg tar like mye SAS som Lufthansa.

"Det er ei kjekk jente, det der," tenker Arne.

- Jeg for min del har ikke flydd på 15 år.

Arne tar den mimrende tonen:

- Det var da jeg fløy fra Oslo til Lista for å gå i begravelen til min onkel som holdt til på Borhaug.

Han rister langsomt på hodet:

- Jaja, det er vel en viss forskjell på Borhaug og Frankfurt, tenker jeg.

Ingrid må smile av Arne, men så oppdager hun hva han sa og hun blir litt alvorlig. Hun sukker:

- Av og til, Arne, skulle jeg ønske jeg tok flyet til Lista i stedet for til Frankfurt.....

Arne ler godt:

- Til Lista! Haha, nei, nei. Du vet du ikke hva du tenker. Tenk, til det forblåste Lista, jente mi? Hva skal du der?

"Ja, hva skal jeg på det forblåste Lista å gjøre?" tenker Ingrid. Hun smiler høflig til Arnes morsomhet.

Akkurat idet kommer Tove tilbake fra garderoben. Hun skuer med en gang til høyre og blir mildt sagt totalt forbauset: "Ingrid og Arne sitter der ved Bordet???" Hun kommer seg raskt etter sjokket og tar den vennlige tonen:

- Å, hei, Ingrid!

Tove går bort til henne.

- Hei, Tove, stråler det ut av Ingrid. Nei, det var kjekt! Sett deg ned litt i lag med oss.

"Hva skal jeg gjøre? ....Nei, jeg får meg ikke til å gjøre det.... Nei, nei, jeg klarer det ikke," tenker hun.

Hun er opprørt.

- Du, jeg holder på med noe som jeg må ha ferdig til to. Vi kan snakkes da, hva? Kjekt at du er her, Ingrid. Vi snakkes! Hei!

- Vi snakkes, Tove!

Tove går ut. "Alt man skal oppleve her," sukker hun. Ingrid ser på Arne:

- Tove er ei fin jente.

- Å ja, alle er fine her, hver på sin måte.

Arne vil tilbake til samtaleemnet. Han synes det var så morsomt å prate om Lista.

- Så du drømmer deg bort på Lista? ler han.

- Å ja, det var det vi prate om, svarer Ingrid.

Hun tenker seg om og snakker med en svak lengsel i tonen:

- Vet du hva, Arne.....

"Det kan være greit å dele noen bekymringer med ham," tenker Ingrid. "Godt å bare få sagt det til noen, og det er jo ikke så lett å prate til andre her på bruket om dette. ....Skjønt, det spørs om jeg når fram inn i den hønsehjernen der. Det mest følelsesladede han har sagt så lenge jeg har vært her i Scanflash er at han var i begravelsen hos sin onkel på Borhaug. ....Jeg tar sjansen":

- ....Av og til blir jeg så sliten, så sliten av denne jobben..... Jeg gjør det bra, har det bra, fine venner, interessant jobb....., og så plutselig føler jeg alt er fullstendig meningsløst.....

Hun ser på Arne. "Han ser virkelig ut til å lytte," virker det på henne. Hun fortsetter:

- .....Men så føler jeg ikke det er riktig det heller, at alt er meningsløst altså..... Jeg har det jo veldig bra!

Arne må le. Ingrid blir litt overrasket.

- Ja, du Ingrid, du Ingrid. Ja, det er vel slik at vi har det både bra og ikke bra. Det er sånn det er.

Han ser på henne og kommer med sitt ess:

- Så gjelder det å gjøre så godt en kan under de rådende forhold, avslutter han med sin runde, myke Kristiansandsdialekt.

Arne tømmer i seg resten av kaffen og reiser seg:

- Jaja, jeg må tilbake, tror jeg. Plikten kaller, vet

du. Du får ha det bra og tækk for en hyggelig prat.

Arne går ut. Ingrid sitter fortvilet tilbake. "Det er ei fin jente, det der," tenker Arne idet han går.

"Skal jeg le eller gråte?" tenker Ingrid. "Hva? Hva? Hva skal man si til slikt? Han har jo ikke hønsehjerne en-gang!"

Ingrid sitter foroverbøyd med særs krum rygg. Dette gikk inn på henne:

"Hvorfor faen se jeg noe som helst til den slimålen der? Jævelen burde vært død, for pokker! For en jævel, for en jævel, for en jævel, for en jævel! FOR EN JÆVEL!"

Ingrid rister på hodet, for å liksom våkne. Hun reiser seg og går mot vinduet. Det blåser forsiktig ute. Ingrid drømmer seg bort:

"Se på den bjørka. Hvert blad er vækkert! Se hvordan den koser seg nå som våren er kommet."

Ingrid føler seg "dømt":

"Jeg har ingenting å stille opp mot ei slik prektig bjørk. Ingenting, absolutt ingenting. Fordi jeg rett og slett er ingenting. ....I mitt neste liv håper jeg å bli en bjørk....."

Ingrid rister på hodet igjen: "Huff, jeg må ut av slike tanker."

Hun ser på bjørka på nytt og smiler hjertelig: "Så fint at du er til. Så godt livet av og til framtrer seg!"

I samme øyeblikk kommer Kjell inn:

- Jeg hørte av Arne at du skal til Lista?

Ingrid klarer ikke å le. Hun snur seg rolig og sier avbalansert:

- Kan ikke du og Arne kjøpe en enveis-billett til helvete, vær så snill?

Kjell må le. Han er overbevist om at Ingrid spøker:

- Så vi skal til Lista hele gjengen?

Og Kjell må le enda kraftigere. Han har ikke hatt det så morsomt på lenge.

"Pokker! Kommentaren er jo knakende god," skyter det inn i Ingrid. Hun må smile litt av den. Men hun orker ikke å kaste seg inn i noe tøys nå. Hun blir grav alvorlig igjen og uttaler like avbalansert som i sted:

- Hørte du ikke? Slike eksistensløse mennesker som dere

kan dra pokker i vold. Dere forpester mer enn dere gægner. I helvete har jeg hørt at de livnærer seg ved sitt eget spy. Der passer dere.

Kjell må stå og beundre Ingrid. "Jammen er det futt i henne! Jeg elsker slike spydige bemerkninger. Jeg elsker dem! For ei herlig jente. Bare Ingrid kan finne på å vitse på en slik genial måte. ....Hun der må vi aldri miste."

Kjell prøver seg tilbake i samme sjærgong. Han ser på henne og sier vennlig: "Nå faller hun sikkert i latter snart hun også," tenker han:

- Vi har en ledig plass på flyet til Lista, eller helvete som du kaller det. Vi har behov for noen som kan spy opp noen herlige vitser.

Men Ingrid ler ikke. Hun står der og lener seg til vinduet. Der er intet tegn til liv. "Pokker meg hvor jeg hater den fyren," tenker hun. Ingrid fortsetter i samme stilen:

- Ok, det er greit. Ta helomvending, så går vi til kontoret ditt og avtaler nærmere. Jeg kan gå etter deg, slik at jeg ser ræva di når du går.

Kjell tar helomvending. "Jeg synes dog at hennes språk av og til går litt over streken," tenker han.

"Jægg adlyder ikke den kjøteren alt jeg sier," tenker Ingrid.

Kjell begynner å gå. Så løper Ingrid plutselig mot ham. Hun er rasende og setter beinet i baken hans og gir ham en solid dytt framover. Kjell kommer helt i ubalanse, og det er så vidt han faller. Veggene tar ham imidlertid imot.

Kjell er helt forskrekket. Han snur seg og stirrer målløst på Ingrid. Før hadde Ingrid ledd av dette og bedt om unnskyldning. Nå klarer hun ikke det. Hun står der med et tomt ansiktsuttrykk og snakker fremdeles rolig:

- Jeg tenkte jeg skulle hjelpe deg av gårde. Jeg tror jeg tar neste fly.

Kjell har nå skjont at det ikke er noen vits lenger:

- Av og til tror jeg du er fullstendig sinnsyk, kommer det fra ham og han marsjerer ut.

Ingrid står urørlig tilbake. "Det tror jeg også," tenker hun.

24.

- Og så sparka jeg ham bortover!

Alle ler.

- Du skulle sett han sjengle, fortsetter Ingrid.

- Er det noe rart. Han skulle jo til helvete! skyter Dag inn.

Ny latter. Enhver kommentar fører til latterselve. Humøret er på topp som aldri før. Det er slutten på arbeidsdagen. Alle fem, det vil si Kjell, Rut, Ingrid, Dag og Tove sitter rundt Bordet og tar det kuli siste halvtimen. Dog, Ingrid og Rut sitter litt lengre idag, så for dem blir det bare en liten pause før de går tilbake til jobben. De har vært over på andre siden av gaten og kjøpt en ferdig salatblanding, så de får i seg litt energi før de jobber videre.

"Av og til synes jeg han passer der," tenker Dag.

- Og før det hadde Ingrid kommet med sin saftige mixtum compositum av uttrykk hun lærte seg den gangen hun var på Lista, kommer det skrålende fra Kjell.

Man skulle tro at de hadde tatt seg en, to eller tre av et eller annet, for her ler de av alt. Men det har de ikke. Det er kun Arildkaffe det går på, og det ser ut til å ha samme virkning.

"Jenta er nok en smule gal. Men det får vi forsøke å være overbærende med her i huset," tenker Kjell. "Vi trenger ei slik som henne. En fantastisk jobb gjør hun også. Jeg håper hun tar en frekk en overfor noen andre nå, og ikke bare meg."

Kjell fortsetter:

- Jeg var inne hos Arne, vet du. Og så sa han til meg at han har hatt en så kjekk samtale med Ingrid: "Hun vil så gjerne til Lista," sa han, "men jeg forsøkte å få henne

til å forstå et hva i all verden skal du på det forblåste stedet."

- Nei, å nei! Hold på meg, folkens! Hold på meg! skriker Ingrid. Hun holder på å dø av latterkrampe.

Tove sitter der og er også helt med på notene. Riktignok synes hun Ingrid på en måte har sveket henne, "men det skal neimen ikke ødelegge mitt gode forhold til denne bedriften her," har hun bestemt seg for. "Den jenta er nå ertig, lell," slår det henne. "Og Kjell har nå godt av å bli satt på plass av og til."

Rut også har ikke ledd så mye på lenge. "Ojojjoj! Dette var befriende," synes hun. "Jeg har sannelig fått tømt **mye av** min aggresjon overfor Kjell gjennom Ingrids saftige smell **mot ham.**

Kjell fyller på mer kaffe til seg selv.

- Skal du ha påfyll, Dag?

- Fyll på, fyll på!

Ingrid begynner så smått å komme til hektene. Hun reiser seg og kravler opp på bordet og proklamerer med løftet isoporkrus:

- Verden! Her kommer Scanflash!....

Kaffen skvulper over hos henne.

"Du verden for ei utrolig sexy jente." Dag må beundre den skikkelsen som står på bordet nå.

"Nå må du ikke overdrive oppmerksomhetstrengen din," synes Tove.

Ingrid fortsetter:

- Her kommer verdens mest herlige og råtne gjeng!

Kjell får behov for å slå seg løs og kravler også opp på bordet. Han tar venstrehånden til Ingrid og løfter den opp i været

"Huff! Nå håper jeg ikke Kjell går så langt at han blir dum og tåpelig," tenker Rut.

Kjell skal til å utbesunere et eller annet, men akkurat idet kommer **Arne** inn med en bunke papirer under armen:

- Nei, se her! **Dere to ser ut til å komme direkte fra Lista!**

Alle brøler ut i latter.

Arne setter opp sitt store smil. "Det var da voldsomt så morsom jeg er blitt da. Jaja, jeg har jo alltid hatt en

følelse av at jeg er godt likt her i bedriften," tenker han.

Ingrid hopper ned fra bordet. Kjell hopper etter.

- Slå deg ned litt, Arne, kommer det fra Ingrid.

- Jeg skal hente krakken i garderoben, bemerket Dag og går etter den.

- Jaja, jeg kan da det, svarer Arne.

De pjetter litt på kryss og tvers idet Dag kommer tilbake med krakken. Dag prøver seg med en morsomhet:

- Nå setter du deg her og så gjør vi alle så godt vi kan!

Men det er ingen som ler.

- Ja, men kan jo ikke gjøre det bedre, smiler Arne.

Situasjonen blir litt pinlig og Rut begynner å prate om noe helt annet.

"Av og til blir Dag klysete i sin opptreden," tenker Kjell. "Hva er vitsen i å gjøre narr av den mer enfoldige Arnes oppriktige utsagn? I følge Rut er ikke Dag selv alltid så glup oppi hodet sitt. Arne gjør da jobben sin bra, tross alt."

Og så babler de i vei, nå i et mer moderat tempo. De babler om ditt og datt, om seg selv og om andre, om jobben og forteller vitser og historier. De prater i munnen på hverandre og av og til er det en som får slippe til i lengre tid alene.

Der sitter de alle seks og har det kjekt. Alle prater. Alle?

Nei, ikke alle. Arne sitter der og bare lytter og reagerer med et smil på det andre sier.

"Det er en kjekk gjeng, men jeg passer liksom ikke helt inn på denne måten," tenker Arne. "Jeg passer bedre inn når jeg kommer inn og kommer med noen korte kommentarer. Det ser det ut til at de liker også. ....Esj, den Dag...." "Nå setter du deg her og så gjør vi alle så godt vi kan." ....
...Han gjorde narr av meg, gjorde han. Han trodde de andre ville le av ham, men neida. De vet å holde den respektfulle grensen i større grad enn den ekle Dag.

Tove kikker på klokken. "Kvart på fire. Da kommer vi vel til å sitte her i et kvarter til," tenker hun. Hun har trukket seg litt ut av samtalen nå. "Det er en fin arbeidsplass, men jeg får av og til nok av hele greia her. Det skal

bli godt å komme hjem. Vel, med Roger i puberteten er det ikke alltid helt godt å være hjemme, forresten. ...Nå driver Ingrid og legger ut om en eller annen modell overfor Kjell igjen. Hun har da et enormt behov for å blære seg. Takk og pris. Jeg er glad for at jeg ikke har den nære kontakten med henne lenger. Hun er blitt for kostbar av seg og slikt orker ikke jeg å ha noe med å gjøre."

Kjell lytter til det Ingrid sier. "Å! Jeg har jo hørt det der 100 ganger før," tenker han. Hun tror det er like interessant hver gang. Men pokker, jeg får vel lytte. Jeg er vel ensidig jeg også av og til. Rut kalte meg jo fjern for en stund siden." Kjell må le av Rut. "Hennes såkalte innsikt er gått oppi hodet hennes. Hun tror alltid at hun har sant. Hver gang hun setter meg fast, fryder hun seg. Hva er det for slags medmenneskelighet? Nei, takk. Jeg er glad for at jeg har frigjort meg fra henne. ....
...Nei, det skal sannelig bli godt å komme hjem til Ragnhild og slappe av med TV'n ikveld. Nå begynner jeg å bli skikkelig lei dette designtullet fra min høyre side her."

- Men tror du lederene rundt omkring vil akseptere en slik løsning? Det er for skrikende for dem, svarer Kjell for å vise engasjement i samtalen.

Tove skal til å si noe, men Ingrid er mer munnrepp:

- Jooo! Det er klart de vil gjøre det, fordi

"Fordi blåblåblåblåblåblå," sukker Kjell inni seg.

"Jeg synes ikke at Ingrid slipper oss andre til noe særlig," tenker Dag. "OK, hun er innmari sexy, og hun er av og til frekk og herlig. Men takk og pris for at jeg ikke er fast sammen med henne. Jeg hadde ikke holdt ut. Det er ikke rart hun skifter partnere ofte. Forresten, det er vel ikke slik at det er hun som skifter. De andre blir vel så lei av den selvdiggingen og uberegneligheten hennes at de rett og slett får nok. ....Hoj," sukker Dag inni seg, "det skal bli godt å slippe overtid ikveld. Spesielt når Rut også jobber overtid. Vi ser da hverandre nok fram til klokke fire. ....Av og til har jeg lyst til å skifte jobb. Til et sted hvor jeg kan vise hva jeg har inni meg. ....Men så er det så jævla mye verre på andre steder. Her har vi jo en suverene styrke i miljøet."

- Vent, nå vil jeg si noe, skyter Tove inn. Jeg tror

at du har et poeng, Ingrid.

Tove ser på Kjell:

- Ja, vi må av og til ta noen sjanser. Det kan gi suksess, det kan gi fiasko. Men den risken får vi ta, ellers blir vi som grå mus i denne brønsjen. Men,

Hun ser på Ingrid igjen:

- Jeg tror din løsning er å gå for langt, Ingrid, fordi

"Nå legger hun vel ut om sine designteorier som mer hører hjemme på 60-tallet, da hun var ung," tenker Ingrid. "Slik er det hver gang. Jeg foreslår et eller annet, de andre sier jeg er for drøy. Hvem får rett? Hvem oppnår suksess med sine forslag? Jeg! For en stakk konservativ gjeng! Også lovpriser de meg etterpå når det viser seg at mitt forslag ble en fulltreffer. ....Det samme problemet har jeg i Tyskland også. Der skal alt være enda mer stilrent. "Nei, nei, de vil ikke ha det slik her hos oss," sier tyskerne til meg. Så sitter de der med sitt mahognybord og sine skinnstoler og føler at de har et møblement som ikke støter noen. Deres forsiktighet både her og der fører jo til en sikkerhet og gardering som totalt fjerner en fra livet! Se på kunsten, sier Kjell. Pøh! Det er bare noe han sier, men aldri mener. Hadde vi fått en mer friskere sjef, kunne vi oppnådd enda større suksess."

Ingrid blir irritert inni seg: "Åh! Det er så mange teite som holder igjen livet!"

Interessen for samtalen ebber ut. Klokka er jo snart blitt fire også. Kjell griper ordet:

- Jaja, kjære venner. Det var den dagen.

Kjell ser rundt seg og det går opp for ham hvem som sitter her:

- Sannelig har ikke alle oss som er her nå vært i bedriften i, ja, minst tre år, tror jeg. Du, Arne, er jo veteranen her. Tove, du har vært her i.....

- Hvor lenge har det vært, tro? funderer Tove. Jeg tror jeg begynte for åtte år siden.

- Og så er det....., fortsetter Kjell,

Han ser rundt på de andre og stopper opp ved Rut:

- ....deg, Rut. Du begynte året før meg, så da er vel det 5 år siden.

"Har jeg virkelig vært her så lenge?" sukker Rut inni

seg.

Kjell gjør seg ferdig:

- Jeg begynte for fire år siden, og du....

Han ser på Døg.

- ....og Ingrid kom hit for tre år siden. Her sitter sannelig meg den gode, gamle, trofaste gjengen.

"Takk som byr," tenker Rut.

- Å, det er godt å slippe alle de nye av og til, sukker Tove. Ikke det, de er veldig kjekke, men det er nå godt med en del fjes jeg har sett lenge. ....Det gir liksom en følelse av noe trygt..... Systemet liksom holdes bedre oppe da.....

"Systemet holdes bedre oppe??" undrer Rut.

- Vel, avslutter Tove, det var bare en kort kommentar fra damen i.....

Hun ser på klærne sine:

- ....blått og hvitt.

Kjell smiler til henne og sier:

- Jeg tror det er mye visdom i de ordene dine, Tove.

"Jeg synes det mer lød som ei bestemor," tenker Ingrid.

"Se på Tove nå. Det skal sannelig ikke mye ros til før hun blir stolt. ....Av og til er jeg lei denne rosen fra Kjell."

Kjell setter seg litt til rette i stolen og tar på seg sin velkjente rolle:

- Jeg tror sannelig jeg vil benytte anledningen når dere sitter her til å si noen ord, jeg.

"Holder jeg dette ut, tro?" tenker Rut. "Før hadde jeg digget dette, men nå synes jeg slik preik fra Kjell av en eller annen grunn er blitt utholdelig."

- Ingen av oss som sitter her er vellykket, fortsetter Kjell. Ingen er fullkomne, perfekte, men vi har våre sterke og svake sider alle sammen.

"Jeg skulle ha gått før han der satte igang med dette," tenker Døg. "Dette har jeg hørt utallige ganger før."

"Ragnhild må ha et helvete hjemme, hvis han er like kjedelig der som her," tenker Ingrid.

Kjell føler han er i sitt ess:

- Dere som sitter her har vært en fin gjeng å ha med å gjøre.

Kjell kikker rundt på alle sammen mens han prater:

- Jeg vil takke hver enkelt for det dere har betydd, for meg personlig og for firmaet. ....Det høres sikkert dumt ut å si dette nå....

"Endelig et fornuftig ord!" tenker Rut.

- Men det er nå greit å si det allikevel. Godt å få sagt hvor mye dere betyr. Tiden her i Scanflash har vært den rikeste i mitt liv.

"Faan! Faan! Hold kjeft!" Den merkelige episoden med Kjell for tre måneder siden, hvor Kjell sa: "jeg har det bra som aldri før...." og "jeg har aldri vært så ensom som nå..." dukker opp i Rut. Det skriker inni Rut. "Hva faan er det for et helvete jeg opplever! Hold kjeft! Hold kjeft!"

Tove får lyst til å si noe:

- Å, du vet, også vi synes det er svært trivelig her, Kjell.

"Synes vi det?" undrer Arne.

"Det er nå både-og det, da, jævla bestemor!" føler Ingrid, og hun merker fortvilelsen komme fram i henne.

- Spesielt etter at du kom, så er det blitt så mye bedre her, fortsetter Tove. Du stoler på oss, du er grei, du gir oss utfordringer, du bidrar til et godt miljø.....

"Faan! Jeg orker ikke mer!" Rut pines der hun sitter. "Hun sier jo det samme som jeg alltid har sagt!" Rut minnes Toves påstand for en stund siden: "Kjell er kjekk og god, men vi må huske på at han er leder.....". "Faan!".....

- ....Også er det dette med ekthet, på godt og vondt, selvsagt.

Tove smiler:

- Av og til kaller vi hverandre for jævlere og sender hverandre til helvete, men så har vi alt det positive som følger med, da.

- Riktig! Vi har det positive og det negative her hos oss," tenker Ingrid. "Det negative er at jeg ofte simpelthen ønsker Kjell rett til helvete, den jævla grisen! .....
....Huff, for noen onde tanker jeg har...."

Rut fingrer med høyre hånda på låret. "Hvorfor reagerer jeg slik? Hvorfor? Tove og Kjell har jo rett? Hvorfor synes jeg at helvete ikke er på Lista, men å høre på dette!? Hva går det av meg?"

Dag fingrer med kruset, ser på det og griper ordet:

- Det er sant det der, Tove. Jeg tenker på slike ting som det å leve..... Livet skal leves, ikke løses.....

"Nå klarer jeg ikke mer! hyler det inni Rut. Dette er jo Kjells utsagn!...." Tidligere spenninger presser seg fram på Rut. "...jeg har måttet bli mer ydmyk, Rut." "...det er ydmykheten din som er blitt borte, Kjell. Du er blitt så kontant og sikker i det siste.... Ydmykheten er blitt kontant.....".

- Vi gjør vel oss selv og andre til noen drittkladder av og til, fortsetter Dag.....

"Jeg synes nå at du gjør det spesielt ofte," tenker Tove.

- .....men det er godt å slippe fram seg selv, det gode og det onde, være ekte, bygge på det som er og tro på hverandre.....

Kjell griper ordet:

- Du er fin, Dag. Jeg synes vi har noe å kjempe for. Ikke for det fullkomne.....,

Kjell legger sin tyngde i det han nå skal si:

- .....men for mennesket!.....

"Si meg, er det slik de preiker her rundt dette bordet," tenker Arne.

"Slutt nå da, for faan!" Rut klarer snart ikke mer. "Det er min feil alt dette. Jeg vet ikke hva som er skjedd, men jeg har skapt et usynlig helvete!" Toves utsagn dukker opp: "...hadde det ikke vært så bra her, så hadde det vært et helvete....."

Kjell avslutter følelsesladet:

- Vi skal kjempe, folkens. Vi har vist at vi kan! Vi skal tro..... Jeg er stolt av dere..... Vi skal klare det! .....

Kjell tar en kort pause. Rut pines: "...jeg har det bra som aldri før...", "...jeg har aldri vært så ensom som nå..."

Kjell avslutter:

- VI HAR KLART DET!

Rut klarer ikke mer. Hun reiser seg opp og skriker ut:

- Faan i helvete! Pokker ta dere, hele gjengen!

Alle er helt sjokkert. "Rut? Den beregnende Rut?"

- Kom dere ut herfra, for faan!

Kjell er rystet:

- Hva går det av deg, Rut?

Rut blir roligere, men er fullstendig nervøs:

- Jeg vet ikke. Jeg vet ikke. Vær så snill, pell dere ut. Pell dere ut.

Alle reiser seg og går ut.

"Hun trenger psykiatrisk hjelp," tenker Kjell. "Hun kjører seg for hardt, akkurat som jeg gjorde. ....Ingrid også trenger hjelp. Dette kan ikke fortsatte. Tilstandene hos oss kan bli kjent. Vår åpenhet kan bli beryktet."

"Denne gjengen er gal! Hele bunten!" tenker Arne. "Bare jeg er et normalt menneske her."

"Hun har godt av å innse sin begrensning," tenker Dag.

Ingrid er sjokkert. "Rut reagerer som jeg gjør. Hva er det som skjer her? ....Når Rut ryker, ryker alt!" Ingrid er fortvilet og går på toalettet mens de andre går ut. "HELVE-TEEEEEE!" skriker det inni henne. "Hva er det som skjer? Hva er det som skjer?"

Rut står målløs tilbake. "Jeg er syk. Jeg må ut en tur. Hun farer ut.

25.

Klokka er blitt ti om kvelden. Det er stille i Scan-flash' lokaler. Tidsskriftrommet er tomt. Stolene rundt bordet står uryddig. Rengjøringshjelpen kommer først om morgenen og vasker og ordner.

Der står kopimeskinen. Dersom den kunne tenke hadde den kanskje tenkt: "Puh! Nå skal det bli godt å hvile litt. Men kjenner jeg Arne rett så utnytter han meg nok fra klokka åtte av i morgen også."

Der er alle tidsskriftene. Mange av dem blir aldri lest. Det er med dem som med menneskene; noen er mer verdifulle enn andre.

Bordet og stolene rundt vitner om liv. Mange hyggelige og mindre hyggelige stunder har vært rundt dette bordet.

Rett fram er vinduet. Vinduet ut mot verden. Uten vinduet hadde rommet vært helt for lukket. Det kan skrives mye filosofisk og poetisk om vinduet, men det er det ikke rom for her.

Og så har vi svingdøra inn til garderobene. Det at garderobene er innenfor tidsskriftrommet gjør dette rommet på en måte til en mellomstasjon her i livet....

Til slutt, til høyre for kopimeskinen har vi maleriet. Kjell kjøpte det for litt over to år siden, og det har stått der og talt til de enkelte på forskjellig vis. Noen synes det er tåpelig, noen synes det er fint uten at de skjønner hva kunstneren vil si, noen ser seg selv i det, noen ser ei merkelig ku..... Det er akkurat som hun står der og får med seg helt det som skjer inni dette rommet..... Det er jo selvsagt bare sprøyt, for et maleri kan jo ikke se.

Rommet er tomt. Lyset er slukt. Ikke en lyd.

Ikke en lyd?

Der kommer sannelig Rut inn. Hun skruer på lyset og går rolig bort mot vinduet.

Rut kikker ut. Det er flomlys på parkeringsplassen. Trærne sveier forsiktig i vinden.

Hve tenker du på, Rut? Hvordan har du det?

Rut setter seg ned. Hun støtter albueene på bordet, holder hendene inntil øynene og begynner å gråte....

"Endelig, Rut. Endelig får jeg slippe fram." Det er tårene som tæler til henne.

- Jeg orker ikke mer....., jeg orker ikke mer, hikster hun fram. ....Jeg har svikta.....og jeg er så sliten, så sliten..... Det er ingen steder å hvile.....

Plutselig stryker det en hånd oppi håret hennes. Rut kvekker til:

- Ingrid!

Det er Ingrid som står der. Hun har listet seg inn uten at Rut hørte det. Rut blir et øyeblikk redd. "Er hun blitt gal," er det første som slår henne. Men så begynner Ingrid å prate - mildt, mens hun stryker Rut i håret:

- Jeg gikk plutselig forbi idet jeg hørte du gråte..... Akkurat idet gikk det opp for meg hva jeg har lengtet etter den siste tiden..... Du viste meg det, Rut?

- Jeg?

Rut er forundret. Hun har fremdeles tårer i øynene.

- Hvordan kunne jeg vise deg det? Jeg har jo bare gjort en ting her: skapt et merkelig og uforståelig helvete for meg og for andre....

Hun holder hendene for øynene igjen og gråter:

- Jeg har svikta, Ingrid. Jeg har svikta.....Tilgi meg.....

Ingrid fortsetter på det hun ville si. Det faller en tåre hos henne:

- Dine tårer viste meg plutselig....

Ingrid må snufse.

- ....at livet har verdi.....

Tårene kommer nå også hos Ingrid. Krakken fra garderoben står like ved siden av Rut. Ingrid setter seg på den, holder venstre hånda rundt skulderen til Rut. Rut gråter. Øynene er våte hos Ingrid.

- Så god du er, Ingrid, hikster Rut fram. Jeg har ikke fortjent dette.....

- Nå fortjener du alt, Rut! ....Så godt det er å brått bli glad i deg, Rut.....

Rut slipper hendene fra øynene og ser på Ingrid:

- Glad i meg? .....Er du glad i meg?

Rut forlater stolen og omfavner Ingrid:

- Ingrid....., Ingrid....., jeg er så glad i deg, jeg også.....

Etter en stund kommer det fra Ingrid:

- Dine tårer viste meg livet, Rut. ....Dine tårer har større verdi enn alle rikdommer og meninger som finnes på denne jord.....

Tårene begynner å gi seg. Rut slipper favntaket og setter seg på stolen igjen.

- Jeg går og lager litt kaffe til oss, smiler Ingrid.

- Nå? Så sent? Jeg får ikke sove.

Ingrid går mot døren:

- Joda, det får du. Så trøtt som du er nå får du sove med 10 kopper kaffe.

Hun forsvinner ut. Rut sitter utslått tilbake. "Mine tårer viste henne livet....."

Etter cirka ti minutter kommer Ingrid tilbake. Hun skjenker oppi til Rut og til seg selv.

- Jeg lurer på hvordan morgendagen blir her på jobben, jeg, Ingrid, kommer det lavmælt fra Rut. Jeg har jo skemmet meg slik ut idag.

- Jamen, kjære deg, Rut. Du skal jo ikke hit imorgen. Det er lørdag imorgen og da er det fri.

Rut lyser opp:

- Ja, det er sant. Det er jo lørdag imorgen.

Ingrid bøyer seg forover:

- Og vet du hva vi skal imorgen?

- Imorgen? Neiii, kommer det nølende fra Rut.

- Jo, imorgen skal du og jeg til Lista!

- Til Lista?

Rut må le.

Ingrid banker godlynt i bordet og ser på Rut:

- Javisst! I mårra reser du å je tel de fårblåste Lista å koser oss!

- Nei, du er artig, Ingrid!

Rut løfter koppen:

- Lista! Her kommer vi!